

Arrest

nr. 217 206 van 21 februari 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Azerbeidzjaanse nationaliteit te zijn, op 18 oktober 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 14 augustus 2018 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 24 oktober 2018 met referentienummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 november 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 januari 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat Y. MONDELAERS en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 27 juli 2018 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.2. Op 14 augustus 2018 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) deze aanvraag onontvankelijk te verklaren.

Dit is de bestreden beslissing en deze is als volgt gemotiveerd:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 27.07.2018 bij onze diensten werd ingediend door:

*D., S. R.R.Nr: (0)58.10.07 560-33
Geboren te Barda op 07/10/1958
Nationaliteit: Azerbeidzjan Adres:
(...)*

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

Artikel 9ter - § 3 5° - van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk werden reeds ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

Op 04/10/2010 werd een aanvraag om machtiging tot verblijf conform art. 9ter ingediend. De elementen ingeroepen in de huidige aanvraag conform art. 9ter d.d. 27.07.2018 en in de bijgevoegde medische attesten (zie bevestiging arts d.d. 13/08/2018 in bijgevoegde gesloten omslag), werden eveneens ingeroepen in de andere aanvraag om machtiging tot verblijf.

Indien de elementen reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk, dient de gemachtigde van de minister de aanvraag onontvankelijk te verklaren op basis van artikel 9ter §3 - 5° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art. 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012).

Echter het voorgelegde medische getuigschrift bevat eveneens medische elementen die niet eerder werden aangehaald door betrokkene:

Artikel 9ter §3 - 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna Vreemdelingenwet), zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde heeft in een advies vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Uit het medisch advies van de arts-adviseur d.d. 13/08/2018 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt kennelijk niet dat deze ziekte een reëel risico inhouden voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch een reëel risico inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar hij verblijft.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, en van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen van 29 juli 1991.

De verzoekende partij licht het eerste middel als volgt toe:

“Aangezien dat de materiële motiveringsplicht inhoudt dat iedere bestuurshandeling moet worden gedragen door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar moeten zijn en die daarom – in het administratief dossier - moeten kunnen worden gecontroleerd;

Dat er zich inderdaad een advies, waarop de bestreden beslissing integraal geschraagd wordt, van de arts-adviseur in het administratief dossier bevindt;

Dat arts-adviseur dr. C. B. in een advies van twee alinea's een advies formuleert;

Dat er door hem een vergelijking wordt gemaakt tussen de ontvankelijke aanvraag van 2 oktober 2010 en de vergelijking van 27 juli 2018;

Dat op medisch vlak dit advies terug werd voorgelegd aan dr. GEENS, de arts die het gestandaardiseerd medisch getuigschrift bij de aanvraag dd. 18 juli 2018 invulde;

Dat zij tot een volgende reactie komt:

“Dat zij chronisch ziek is:

- Systeemsclerose (2009)*
- Raynaudsyndroom (2008)*
- Metatarsalgieklachten, Hallux valgus (2012)*
- Supraventriculaire thachycardie (2009)*
- Depressie (2015)*
- Hyperlipidemie*

Dat zij de volgende chronische medicatie neemt:

- Bisoprolol EG © 5mg 60 tabl 1*/dag(en)*
- Tildiem 200 Retard © 200mg 28 retardgelule(n), 1gelule(n) 1*dag(en)*
- Sipralexa © 40mg 56 maagsapresistente tabl., 1 tabl. 1*/dag”*

Ik, ondergetekende dokter in de geneeskunde, verklaar hierbij dat bovenstaande patiënte aan een aantal chronische ernstige medische aandoeningen lijdt (zie Medische voorgeschiedenis hierboven), die regelmatig opgevolgd dienen te worden door een gespecialiseerde arts. Gezien het recidiverende karakter van de systeemsclerose, dient zij met periodes ook zware medicatie in te nemen en regelmatig een biochemische follow-up te laten doen. Deze noodzakelijke strikte en gespecialiseerde behandeling en opvolging acht ik niet haalbaar in haar land van herkomst. Doordat patiënte geen familiebanden meer heeft in haar land van herkomst, is er ook geen sprake van een sociaal vangnet aldaar.”

Dat in de begeleidende brief bij de aanvraag van advocaat MONDELAERS dd. 27.7.2018 werd verwezen naar de sociale toestand van verzoekster en de medische impact die dat heeft;

Dat de arts-adviseur volledig heeft nagelaten om na te gaan welke de gegeven BEHANDELINGSMOGELIJKHEDEN er bestaan in het land van herkomst waarmee ten andere de banden om meer dan één reden heel broos zijn geworden;

Dat dhr. GEENS twijfelt aan de behandelingsmogelijkheden van verzoekster in Azerbeidzjan;

Dat een biochemische follow-up een gespecialiseerde noodzakelijkheid is;

Dat een gespecialiseerde behandeling en opvolging noodzakelijk zijn;

Dat deze niet in het land van herkomst te verkrijgen zijn;

Dat verzoekster, als 60-jarige chronisch-zieke vrouw in een land waar er geen adequate behandelingsmogelijkheden zijn;

deze voor haar niet toegankelijk zijn;

waar er geen sociaal vangnet is;

met een aan de zekerheid grenzende waarschijnlijkheid zou ten onder gaan;

Dat haar enige familie waar zij op kan terugvallen zich in België bevindt (enige dochter en schoonzoon);

Dat zowel de rechtsonderhorige als de administratieve rechter in alle redelijkheid moet vaststellen dat een dergelijke summiere en concrete onjuiste motivering van o.a. behandelingsmogelijkheden, sociale toestand enz. niet van die aard is om te besluiten dat er een redelijke verhouding bestaat tussen de motieven – in het administratief dossier - en de inhoud van de beslissing alsmede dat door de summiere

aard van het advies – waarop de beslissing integraal gestoeld is - “de aanvaardbaarheid” van de motivering niet kan worden gecontroleerd;

Dat aldus de bestreden beslissing:

-art. 9ter Vw. schendt omdat de aandoening verzoeker haar leven en fysieke integriteit wel degelijk in gevaar brengt, zij zeker in een onmenselijke en vernederende toestand zal terecht komen, te meer omdat in Azerbeidzjan geen adequate en voor haar toegankelijke behandeling bestaat;

-de wet van 29 juli 1991 schendt aangezien de behandelingsmogelijkheden in Azerbeidzjan helemaal niet werden onderzocht;

2.1.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben en dat ze draagkrachtig moet zijn. De aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijke motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

In casu verwijst de verzoekende partij naar het bepaalde in artikel 9ter, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet dat luidt als volgt:

“§ 1 De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.”

Deze bepaling houdt duidelijk twee onderscheiden mogelijkheden in wat betreft de ziekte voorgelegd door betrokkene, met name:

- de ziekte houdt een reëel risico in voor het leven of voor de fysieke integriteit, of
- de ziekte houdt een reëel risico in op onmenselijke of vernederende behandeling doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst of het land van verblijf.

Deze twee verschillende mogelijkheden moeten onafhankelijk van elkaar worden getoetst (cfr. RvS 19 juni 2013, nr. 223.961, RvS 28 november 2013, nrs. 225.632, 225.633 en RvS 16 oktober 2014, nr. 228.778). Voor wat betreft de ziekte die een reëel risico voor het leven of de fysieke integriteit van de betrokkene vormt, stemt artikel 9ter, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet overeen met artikel 3 van het EVRM en in die mate heeft de Belgische wetgever artikel 9ter aan de interpretatie van artikel 3 van het EVRM door het EHRM willen verbinden (RvS 29 januari 2014, nr. 226.251). De tweede mogelijkheid

gaat echter verder en vereist dat onafhankelijk van het reële risico voor het leven of de fysieke integriteit, tevens wordt onderzocht of de ziekte aanleiding kan geven tot een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer hiervoor geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land van verblijf.

Overeenkomstig artikel 9ter, §1, vijfde lid van de vreemdelingenwet, dienen de hierboven besproken risico's te worden beoordeeld door de ambtenaar-geneesheer, die hieromtrent advies verschaft ten behoeve van de bevoegde staatssecretaris of zijn gemachtigde. In casu blijkt uit de bestreden beslissing dat deze uitdrukkelijk verwijst naar het advies van de ambtenaar-geneesheer van 13 augustus 2018. Dit advies werd samen met de bestreden beslissing aan de verzoekende partij ter kennis gebracht. Zodoende maken de motieven van het advies van 13 augustus 2018 integraal deel uit van de thans bestreden beslissing, die er haar noodzakelijke grondslag in vindt. Op 13 augustus 2018 geeft de ambtenaar-geneesheer zijn advies, dat als volgt gemotiveerd is:

*“D. S. Vrouwelijk
Nationaliteit: Azerbeidzjan
Geboren te Barda op 07.10.1958*

Art 9ter §3, 4° en §3,5°

Ik kom terug op uw vraag om evaluatie van het standaard medisch getuigschrift voorgelegd door voornoemde persoon in het kader van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 27-7-2018.

Aangeleverde medische stukken:

*- Standaard Medisch Getuigschrift dd. 18-7-2018 van dr. Geens, huisarts, met de volgende informatie
° Diagnose van systemische sclerose in 2009, Raynaudsyndroom m 2008 depressie in 2015, supraventriculaire tachycardie, dysfagie en pyrosis en cholecystectomie in 2009;
° Medicamenteuze behandeling met bisoprolol, tildiem retard, sipralaxa, pantomed.*

Vooreerst vraagt U me de medische documenten voor de 9ter aanvraag 4-10-2010 en 27-7-2018 te vergelijken (Artikel 9ter §3 – 5°). Betrokkene legt in haar aanvraag dd. 27-7-2018 een SMG voor opgesteld door Dr Geens op 18-7-2018. Uit dit medisch getuigschrift blijkt dat de volgende diagnose en hun respectievelijke behandeling van betrokkene ongewijzigd zijn t.a.v. de medische attesten gevoegd bij de 9ter aanvraag dd. 4-10-2010: systemische sclerose Raynaudsyndroom depressie en supraventriculaire tachycardie.

Het voorgelegde SMG bevestigt dus tot zover de reeds eerder aangehaalde gezondheidstoestand van betrokkene.

Evenwel het voorgelegde medische getuigschrift bevat eveneens elementen die niet eerder werden ingeroepen nl.: dysfagie en pyrosis die werden behandeld met pantomed. Evenwel wordt deze pathologie niet onderbouwd door objectieve klinische gegevens zoals symptomatologie, ontstaan van de eventuele onderliggende aandoening, objectivatie door technische onderzoeken.

Bijkomend is er geen enkel bewijs geleverd dat betrokkene voor haar andere pathologie actief en specialistisch opgevolgd dient te worden.

Bijgevolg stel ik vast dat er kennelijk geen sprake is van een ziekte die een risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in haar land van herkomst of het land waar zij verblijft (een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980) en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel (Artikel 9ter §3 – 4°)”

De verzoekende partij stelt in haar eerste middel dat zij het advies van de ambtenaar-geneesheer van 13 augustus 2018 opnieuw heeft voorgelegd aan haar behandelend geneesheer, namelijk dokter Geens. Dokter Geens stelt volgens de verzoekende partij dat zij aan een aantal chronische ernstige medische aandoeningen lijdt, die regelmatig opgevolgd dienen te worden door een gespecialiseerde arts. Gezien het recidiverende karakter van de systemische sclerose, dient de verzoekende partij volgens dokter Geens met periodes ook zware medicatie in te nemen en regelmatig een biochemische follow-up te laten doen. Deze noodzakelijke strikte en gespecialiseerde behandeling en opvolging acht dokter Geens volgens de verzoekende partij niet haalbaar in het land van herkomst. De verzoekende partij stelt

dat in de begeleidende brief bij de aanvraag van advocaat Mondelaers van 27 juli 2018 werd verwezen naar de sociale toestand van de verzoekende partij en de medische impact die dat heeft. De ambtenaar-geneesheer heeft volgens de verzoekende partij volledig nagelaten om na te gaan welke de gegeven behandelingsmogelijkheden zijn in het land van herkomst. Bovendien stelt zij dat zij weinig banden heeft met het land van herkomst.

In casu werd de bestreden beslissing minstens gedeeltelijk genomen op grond van artikel 9ter, §3, 5° van de vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk: (...) 5° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling met uitzondering van de elementen die werden aangehaald in het kader van een aanvraag die als onontvankelijk werd beoordeeld op basis van artikel 9ter, § 3, 1°, 2° of 3°, en met uitzondering van de elementen aangehaald in eerdere aanvragen waarvan afstand werd gedaan.”

Deze bepaling legt de gemachtigde de verplichting op de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk te verklaren wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag. In dat geval is een onderzoek naar de twee onderscheiden mogelijkheden van artikel 9ter, §1 van de vreemdelingenwet, zoals hierboven weergegeven, niet aan de orde. De verzoekende partij moet in casu dus aannemelijk maken dat de gemachtigde op kennelijk onredelijke wijze toepassing maakte van artikel 9ter, §3, 5° van de vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij op geen enkele manier betwist dat het door haar voorgelegde medische attest van 27 juli 2018 bevestigt dat het gaat om de reeds eerder aangehaalde gezondheidstoestand van de betrokkene, voor zover het gaat om systemische sclerose, Raynaudsyndroom, depressie en supraventriculaire tachycardie. Waar de verzoekende partij stelt dat het recidiverende karakter van de systemische sclerose ervoor zorgt dat zij volgens dokter Geens met periodes ook zware medicatie moet innemen en regelmatig een biochemische follow-up moet laten doen, doet dit niets af aan het feit dat het gaat om dezelfde aandoening als de verzoekende partij in het kader van haar aanvraag van 4 oktober 2010 aanhaalde. Zoals gezegd betwist de verzoekende partij dit overigens niet. Wat betreft voormelde aandoeningen, die de verzoekende partij ook al in het kader van haar eerdere aanvraag van 4 oktober 2010 aanhaalde, doet het betoog van de verzoekende partij over de behandelingsmogelijkheden in, en de sociale banden met het land van herkomst dan ook niet ter zake. De verzoekende partij maakt op dit punt niet aannemelijk dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze toepassing maakte van artikel 9ter, §3, 5° van de vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing werd ook voor een gedeelte gegrond op artikel 9ter, §3, 4° van de vreemdelingenwet.

Deze bepaling luidt als volgt:

“De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk: (...) 4° indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk; (...)”

Het advies van de ambtenaar-geneesheer van 13 augustus 2018 bevat dienaangaande de volgende motieven:

“Evenwel het voorgelegde medische getuigschrift bevat eveneens elementen die niet eerder werden ingeroepen nl.: dysfagie en pyrosis die werden behandeld met pantomed. Evenwel wordt deze pathologie niet onderbouwd door objectieve klinische gegevens zoals symptomatologie, ontstaan van de eventuele onderliggende aandoening, objectivatie door technische onderzoeken. Bijkomend is er geen enkel bewijs geleverd dat betrokkene voor haar andere pathologie actief en specialistisch opgevolgd dient te worden. Bijgevolg stel ik vast dat er kennelijk geen sprake is van een ziekte die een risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit of een reeel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in haar land van herkomst of het land waar zij verblijft (een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van artikel 9ter van de wet van 15

december 1980) en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel (Artikel 9ter §3 – 4°)”

De verzoekende partij betwist in haar eerste middel echter op geen enkele concrete wijze deze motieven van het advies van de ambtenaar-geneesheer van 13 augustus 2018, die betrekking hebben op de dysfagie en pyrosis waaraan de verzoekende partij lijdt. Deze motieven blijven dan ook staan.

Uit voorgaande bespreking is gebleken dat de verzoekende partij de schending van de door haar opgeworpen bepalingen en beginselen niet aannemelijk heeft gemaakt, noch heeft zij aannemelijk gemaakt dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze werd genomen.

Het eerste middel is niet gegrond.

2.2.1. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel.

De verzoekende partij licht het tweede middel als volgt toe:

“

Aangezien dat het zorgvuldigheidsbeginsel onder meer impliceert dat de overheid de beslissing zorgvuldig moet voorbereiden;

Dat het summiere advies, die de argumenten van de artsen van verzoeker moet becommentariëren én in zekere zin weerleggen, bezwaarlijk voor een zorgvuldige voorbereiding kunnen doorgaan;

Aangezien dat daarenboven, zowel in het administratief dossier als in de bestreden beslissing, totaal verzaakt wordt aan de onderzoeksplicht aangaande het reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling in zijn land van herkomst of land waar hij verblijft zou bestaan (cf. artikel 9ter §1 van de Vreemdelingenwet);

Dat de ziekte die een reëel risico voor zijn leven of fysieke integriteit vormt, en, een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, bestaat – onlosmakelijk – met elkaar verbonden zijn;

Dat het risico voor zijn leven of fysieke integriteit immers kan afhangen, of in functie kan staan, van de adequate behandeling in het land van herkomst;

Aangezien dat de adequate behandelingsmogelijkheden aldus ook een eventuele schending van artikel 3 E.V.R.M., zo blijkt uit het administratief dossier, in het land van herkomst, niet werden onderzocht;

Dat aldus het zorgvuldigheidsbeginsel op die vlakken werd miskend;

2.2.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221 475).

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Uit de bespreking van het eerste middel is gebleken dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze heeft toepassing gemaakt van de artikelen 9ter, §3, 5° en 9ter, §3, 4° van de vreemdelingenwet.

In haar tweede middel stelt de verzoekende partij dat het volgens haar summier advies van de ambtenaar-geneesheer bezwaarlijk kan doorgaan voor een zorgvuldige voorbereiding. Verder verwijt de verzoekende partij de verwerende partij dat zij niet heeft onderzocht of er sprake is van een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land van verblijf. Ook een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM werd volgens de verzoekende partij niet onderzocht.

De Raad herhaalt dat de bepalingen van artikel 9ter, §3, 4° en 5° van de vreemdelingenwet duidelijk zijn, en bepalen dat de verwerende partij in die gevallen de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk moet verklaren. De verzoekende partij maakt zoals gezegd niet aannemelijk dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze toepassing heeft gemaakt van deze bepalingen. Zij kan dan ook niet dienstig aanvoeren dat de verwerende partij de aanvraag van de verzoekende partij ten gronde had moeten onderzoeken, zoals de verzoekende partij in het tweede middel voorhoudt. De Raad merkt tevens op dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet van 15 oktober 2010, ongegrond werd verklaard en dat de ambtenaar-geneesheer toen oordeelde dat de vereiste medicatie en noodzakelijke opvolging, beschikbaar zijn in het land van herkomst, dat de verzoekende partij kan reizen en dat zij geen nood heeft aan mantelzorg. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat de verwerende partij een nieuw onderzoek had moeten voeren naar artikel 3 van het EVRM, nu de ambtenaar-geneesheer heeft vastgesteld dat het nog steeds om dezelfde aandoening gaat als in 2010.

Met de loutere bewering dat het advies van de ambtenaar-geneesheer 13 augustus 2018 te summier zou zijn om zorgvuldig te kunnen zijn maakt de verzoekende partij evenmin een schending van de zorgvuldigheidsplicht aannemelijk. Zij beperkt zich immers tot deze loutere bewering zonder ze op enige concrete wijze toe te lichten. Bovendien blijkt uit de eenvoudige lezing van het advies van 13 augustus 2018 dat de ambtenaar-geneesheer wel degelijk afdoende heeft gemotiveerd omtrent alle door de verzoekende partij aangehaalde aandoeningen. Minstens maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat dit niet het geval zou zijn.

De verzoekende partij maakt de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel niet aannemelijk.

Het tweede middel is, voor zover ontvankelijk, niet gegrond.

2.3.1. In een derde middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM).

De verzoekende partij licht het derde middel als volgt toe:

“Aangezien dat artikel 3 E.V.R.M. een subjectief recht is met een absoluut karakter;

Dat concreet:

-een vrouw van 60 jaar;

-die al 15 jaar in Europa is - sinds 2010 in België;

-die chronisch ziek is;

-die zonder adequate behandeling zal komen te vallen;

-die geen enkele band meer heeft met Azerbeidzjan;

-wiens enige familie waar zij op kan terugvallen zich in België bevindt (enige dochter en schoonzoon);

-die zonder middelen is;

-en die nog altijd vreest voor het regime aldaar;

Dat de risico's verbonden aan deze chronische ziekte – in samenhang – met de adequate behandeling die in het land van herkomst ONmogelijk is, een onmenselijke of vernederende behandeling uitmaakt in de zin van artikel 3 E.V.R.M.;

Dat aldus art. 3 E.V.R.M. werd miskend;”

2.3.2. In haar derde middel stelt de verzoekende partij dat de risico's verbonden aan haar chronische ziekte, in samenhang met de adequate behandeling die in het land van herkomst volgens haar onmogelijk is, een onmenselijke of vernederende behandeling uitmaken in de zin van artikel 3 van het EVRM.

De Raad stelt vast dat de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet van 4 oktober 2010 ongegrond werd verklaard. Er werd toen vastgesteld dat de verzoekende partij de vereiste medicatie en medische opvolging kan genieten in haar land van herkomst, alsook dat zij kan reizen en dat er geen mantelzorg vereist is. De verzoekende partij diende geen beroep in tegen deze beslissing. De Raad kan alleen maar vaststellen dat de verzoekende partij middels huidig beroep, alsnog de beslissing inzake de ongegrondheid van haar aanvraag wenst aan te vechten. Deze beslissing is echter definitief in het rechtsverkeer. Uit de voorgaande bespreking is bovendien gebleken dat de verzoekende partij niet aannemelijk heeft gemaakt dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze toepassing heeft gemaakt van artikel 9ter, §3; 4° en 5° van de vreemdelingenwet.

Verder stelt de Raad vast dat de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel inhoudt, waardoor de in casu bestreden beslissing op zich ook geen schending van artikel 3 van het EVRM tot gevolg kan hebben. Er moet bovendien worden opgemerkt dat artikel 3 van het EVRM vereist dat de verzoekende partij doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat, in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, zij een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Diegene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt zal zijn beweringen moeten staven met een begin van bewijs, zodat inzonderheid blote en niet geconcretiseerde beweringen alsook de overtuiging inzake een onmenselijke behandeling, zoals geuit in onderhavig verzoekschrift, op zich niet volstaan om een inbreuk op artikel 3 van het EVRM aan te tonen.

De verzoekende partij maakt de schending van artikel 3 van het EVRM niet aannemelijk.

Het derde middel is niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig februari tweeduizend negentien door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU